

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. Traverso ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

antifatraverso@gmail.com /
antifacommunity.gr

ΑΥΤΗ Η ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΩΔΙΚΟ:

στιγμιότυπο από την διαδήλωση του antifa community ενάντια στην νέα κανονικότητα
10/04/2021, πλ. Βικτωρίας

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ- ΑΠΑΡΤΧΑΪΝΤ

Πριν από μερικές δεκαετίες και με αφορμή την έντονη κοινωνική κινητικότητα στο εσωτερικό της ιταλικής προλεταριακής νεολαίας, ο Πρίμο Μορόνι έγραφε πως «μέχρι και τα παγκάκια στα πάρκα της πόλης είχαν βαρεθεί να μας βλέπουνε». Και γι' αυτό έπρεπε, από σεβασμό στα παγκάκια, να πάνε κάπου άλλου. Παρόμοια προβλήματα έχουμε και εμείς. Παρόμοια αλλά όχι ίδια. Ας πάρουμε, όμως, τα πράγματα από την αρχή.

Στο editorial του προηγούμενου τεύχους γράφαμε ότι «η ρήξη ανάμεσα στους εργατές/τριες και το κράτος πρέπει να παραμείνει ανοιχτή. Αυτό είναι το καθήκον. Και είναι καθήκον για όλους/ες μας που έχουμε βιώσει τη χαρά της απειθαρχίας και δεν ανεχόμαστε άλλο τη συναίνεση στις προσταγές των αφεντικών. Είναι καθήκον, για όλους/ες εμάς που επιμείναμε να συναντιόμαστε, να συζητάμε και να δρούμε παρά τις απαγορεύσεις- για όλους/ες εμάς που δεν μετατρέψαμε την πολιτική μας ζωή σε reactions στα social media και δεν μεταφέραμε τη δράση στη ψηφιακή σφαίρα, να μείνουμε σταθεροί/ες στις κοινότητες μας και να πάρουμε αυτή την απόφαση συνειδητά.».

Λίγες μέρες μετά από την έκδοση του τεύχους βρεθήκαμε να διαδηλώνουμε μαζί με κάποιες εκατοντάδες συντρόφισσες/ους κάθε λέξη της παραπάνω παραγράφου. Και το κάναμε, γνωρίζοντας πως όσο οι μέρες περνούσαν όλα θα γίνονταν και πιο δύσκολα, καθώς θα μπλέκαμε στην ασφυκτική διαλεκτική καραντίνας και κανονικότητας, εγκλεισμού και σχεδιασμένης «απελευθέρωσης». Όπως και έγινε. Κι από εκεί που το να πίνεις ένα ποτό στο παγκάκι μέσα στο κρύο έμοιαζε η μόνη λύση για όσες/ όσους ένιωθαν ότι δεν χωράνε -ή απλά δεν ήθελαν να πειθαρχήσουν- στην κρατική προσταγή, τώρα η λογική του σχεδιασμένου ανοίγματος προσφέρει πολλές επιλογές: στην αρχή μια δόση κλάμπινγκ στις in πλατείες της πόλης και τώρα μπαρ, ανθοπωλεία, κοσμηματοπωλεία, εστιατόρια κ.ο.κ.

με την πολιτική υποστήριξη του Antifa Community

ANTIFA LIVE
ΣΑΒΒΑΤΟ 29/05 > 20:00
ΚΤΗΜΑ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

"Γιατί η πειθαρχηση και ο (αυτο)έλεγχος πάνε πακέτο με τις άδειες μας τσέπες και τις σκατοδουλειές
Γιατί οι πιστοποιήσεις και οι αποστάσεις ποτέ δεν χώρεσαν στους χώρους, στις σχέσεις και στους χρόνους μας."

editorial

Οι ειδικοί και οι μπάτσοι που επιχειρήσαν να μας κλείσουν στα σπίτια μας, τώρα μας βγάζουν σταδιακά έξω: είναι που τα ταμεία του κράτους δεν αντέχουν να δίνουν άλλα επιδόματα, είναι που πρέπει να δουλέψει η βιομηχανία του τουρισμού, είναι τέλος που οι «παραγωγικές δυνάμεις» που μπήκαν στον γύψο της κρατικής υποστήριξης πρέπει είτε να αναπτυχθούν είτε να καταστραφούν. Γι' αυτό λοιπόν και εμείς με τη σειρά μας πρέπει: είτε να συνεχίσουμε να δουλεύουμε όπως δουλεύαμε, είτε από εκεί που ήμασταν στο καθεστώς της «έκτακτης ανεργίας» των επιδομάτων να βρεθούμε να δουλεύουμε σαν παλαβές/οι δεκάωρα και πάνω απ' όλα να εξοικειωθούμε ξανά με τις παλιές μας καταναλωτικές συνήθειες.

Προκειμένου όλα αυτά να είναι εφικτά πρέπει φυσικά κάποιες κρατικές ρυθμίσεις με «παιδαγωγική ιδιότητα» να παραμείνουν και άλλες - νέες και πιο σκληρές- να αναδυθούν. Έτσι, το άνοιγμα συνοδεύεται από την υποχρεωτική μασκοφορία, της «κοινωνική αποστασιοποίηση», τον υποχρεωτικό «αυτο-έλεγχο», την απαγόρευση κυκλοφορίας σε ωράριο επιλογής των αγαπημένων μας λοιμωξιολόγων και φυσικά την διαρκή απειλή του υποχρεωτικού εμβολιασμού. Η πολύμηνη καραντίνα γέννησε μια νέα κανονικότητα με δύο σικαμένες όψεις: ένταση της εργασίας και πιστοποιητικό εμβολιασμού.

Υποστηρίζουμε πως τα αφεντικά πέτυχαν εύκολα και γρήγορα να ξεμπερδέψουν και με τις τελευταίες προστατευτικές παραγράφους του εργατικού δικαίου μέσω της «υγειονομικής έκτακτης ανάγκης». Παράλληλα, μέσω της γενικευμένης ψηφιακής μεσολάβησης της κοινωνικής ζωής και της διαρκούς υγειονομικής επιτήρησης κατάφεραν να ενοποιήσουν τις κρατικές βάσεις δεδομένων και να τις θέσουν στην υπηρεσία του ελέγχου. Η απειλή του πιστοποιητικού εμβολιασμού, ως μελλοντικού μέσου αποκλεισμού και το πρόγραμμα εμβολιασμού καθεαυτό ως κορύφωση του συνόλου

των προηγούμενων καταγραφών αποτελούν τα θεμέλια για τη μετατροπή της «κατάστασης εξαίρεσης» της καραντίνας σε ένα κανονικό κράτος-απαρτχάιντ.

Δεν βλέπουμε το μέλλον να μας χαμογελάει. Η ελευθερία που υπόσχονται τα αφεντικά για τους επόμενους μήνες δεν είναι παρά η εθελοντική πρόσδεσή μας στον σχεδιασμό τους. Τα αφεντικά λένε να σπκωθούμε από τα παγκάκια και να το κάνουμε για να κουβαλήσουμε τους δίσκους τους, να κρυφτούμε μέσα στις κουζίνες τους ή απλά να συνεχίσουμε να δουλεύουμε με τους ίδιους ρυθμούς, καταναλώνοντας όμως δίχως αύριο. Εμείς πάλι που περάσαμε τόσους μήνες σε παγκάκια, σε πλατείες, σε σπίτια άτυπα κοινόβια· εμείς που μάθαμε κάθε περίεργο και όμορφο σημείο αυτής της πόλης δεν είμαστε καθόλου διατεθειμένες/οι να προσαρμοστούμε στη νέα κανονικότητα. Όπως δεν πειθαρχήσαμε στον εγκλεισμό, έτσι δεν θα πειθαρχήσουμε και στην ελεγχόμενη «απελευθέρωσή» μας. Το είπαμε και παραπάνω: η ρήξη πρέπει να παραμείνει ενεργής.

Αν η άρνηση των περιοριστικών μέτρων απειλείται από το διαρκές ρίσκο ενός προστίμου με ύψος παραπάνω από το μισό του βασικού μισθού, αν η πολιτική δράση είχε αντίστοιχα μια αυξημένη ποινική και οικονομική διακινδύνευση, τώρα η δυσκολία είναι ακόμα μεγαλύτερη. Θα είναι εθνική προδοσία στο μέλλον να θέτουμε διαρκώς σε κίνδυνο την κρατικά ελεγχόμενη «απελευθέρωσή» μας; Ας είναι! Αυτή την προδοσία σκοπεύουμε να την διαπράξουμε, επιμένοντας σε σχέσεις που δεν στριμώχνουν την εμπιστοσύνη σε «πιστοποιητικά υγείας». Επιμένοντας να στεκόμαστε απέναντι και στις καλές και στις κακές στιγμές των αφεντικών. Λιγότερη δουλειά, μεγαλύτερο μισθό: κοινωνικότητα και προλεταριακός πολιτισμός ενάντια στην υγειονομική έκτακτη ανάγκη και το κράτος-απαρτχάιντ.

“Ο αφρός των ημερών του προαυλισμού: η καραντίνα όχι σαν ένα κακό που μας έτυχε αλλά σαν βίαιη εκπαίδευση για τις “μέρες του μετά” & αντιφασιστικές σημειώσεις για το πως να οργανωθούμε εναντίον της.”

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ

από το Antifa Lab

ΤΡΙΤΗ 01/06 > 18:30

ΜΕΡΟΣ: ΘΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΙ ΣΥΝΤΟΜΑ